sigte och slutna ögon där han maktlöst hvilade på sina vänners armar, utstötte hon ett lätt rop af förskräckelse, störtade fram till den sårade och fattade hans kraftlösa hand, medan hon lutade sig ned öfver honom med ångslan och oro målade i sina drag.

— Herr von Sarkow, för himlens skull, hvad har händt? utbrast hon klagande. Är han död, o, Gud, är han död? frågade hon, stirrande på Kronau och Luiz Antonio med stela, glanslösa ögon.

Sarkow spratt till af smärta, när han kände den sårade armen vidröras. Han öppnade långsamt ögonen, och ett vänligt leende gled öfver hans drag, när han mötte Dorchens oroligt forskande blick.

— Det är ingenting, mamsell Dorchen, sade han sakta, alldeles ingenting. Jag har råkat falla öfver en stenhög och vricka min arm.

— Vi lita på er tystnad, inföll grefve Kronau. Skaffa oss blott litet varmt vatten och mjukt linne.

Doktor Gallus Meier hade redan hunnit upp i Sarkows bostad. Den sårade afkläddes varsamt och nedlades på sin bädd, hvarefter doktorn tvättade såret och anlade ett ordentligt förband. Sedan detta skett, föll Sarkow, hvilkens kraftor nu voro helt och hållet uttömda och hvilkens tankar började förvirras af sårfebern, i en djup sömn. Luiz Antonio tog plats bredvid hans säng för att vaka öfver vännen och tidtals ömsa ett friskt omslag på hans heta panna. Grefve Kronau skyndade till Walz för att anskaffa is och doktorn lofvade att snart titta till sin patient, hvars tillstånd han förklarade vara så tillfredsställande som möjligt.

Dorchen hade under tiden sjunkit ned på sin stol vid fönstret. Hennes händer hvilade maktlösa i skötet, hennes hufvud hade sjunkit ned mot bröstet och den ena tåren efter den andra rullade långsamt ned öfver hennes kinder, medan hon sorgsen klagade för sig själf:

— Den arme! Hur blek han var. Kanhända är han dödligt sårad. Och jag som varit så ovänilg mot honom på sista tiden. O, min Gud, rädda hans lif, äfven om jag aldrig mer skulle få återse honom!

I samma ögonblick hördes en ringning på portklockan, steg hördes i förstugan och i nästa minut stod Langenberg på tröskeln till rummet. Han var nästan lika blek som Sarkow varit och en dyster eld glödde i hans blick. Det tycktes som om hans afsikt först varit att gå förbi hennes dörr, men när han fick syn på den unga flickan och såg hur sorgsen och upprörd hon var, hade han stannat och trädde nu långsamt fram till henne, medan han med rörd och darrande röst yttrade:

— God morgon, mamsell Dorchen.

Hon sprang förfärad upp och stirrade på honom med stela blickar, medan hon afvärjande sträckte ut sin hand mot honom och med en lätt rysning utropade:

— Gå er väg, herr Langenberg, gå er väg. Det är ni, ingen annan än ni, som har sårat honom, kanske dödat honom. Mitt hjärta stelnar, när jag ser er. Hans blod klibbar vid er hand.

Langenberg vardt ännu blekare än förut.

— Jag hade kunnat döda honom, svarade han. Om han nu lefver, så har han mitt ädelmod att tacka därför.

— Det är icke sandt, utropade hon med flammande blickar. Det är icke sant. Om ni hade kunnat döda honom, så hade ni också gjort det. Er har han icke och kommer han aldrig att få att tacka för sitt lif.

Langenberg ryckte till och lik ett slags hväsning trängde hans dämpade andedrägt fram öfver hans skjälvande läppar.

— Godt, mamsell Dorchen, sade han i sträf ton, äfven nu då jag sträckt honom till marken, stjäl han från mig ert hjärta. Och ni vet ändå hur högt jag älskar er. Hade jag förut upplefvat detta ögonblick, då skulle han vid Gud nu vara död.

Hans ansikte förvreds af ett så grymt hat, att Dorchen rysande slöt till ögonen.

— Lef väl, fortfor Langenberg. Detta är sista gången jag talar till er. Trä så mycket ni vill efter denna främling, som endast leker och gäckas med er, medan jag däremot skola velat helga er mitt lif. Nu är det slut oss emellan, slut för alltid.

Med dessa ord lemnade han rummet och steg upp till sin lilla studentkammare i andra våningen.

— O, den förfärliga karlen! utropade Dorchen snyftande. Icke rår väl jag för att han älskar mig. Och likväl är jag en oskyldig orsak till att han förföljer den stackars Sarkow med sitt hat och att han kanske till sist kommer att döda honom.

I denna upprörda sinnesstämning fann henne Eva Meier, hvilken förskräckt började att fråga henne efter anledningen till hennes sorg och oro. Dorchen berättade henne i få ord hvad som förefallit.

— Kom, sade hon, vi måste upp till honom. Det är för min skull att han blifvit sårad och det är min pligt att vårda honom. Jag finner ingen ro utom vid hans sida.

Eva förmåde icke rubba sin upprörde väninnas beslut, och de båda flickorna trädde tvekande och hand i hand in i det dunkla rummet, där Luiz Antonio satt vid von Sarkows bädd med blicken sorgset fästad på den slumrande vännens bleka drag. Vid de båda flickornas inträde reste han sig sakta och hviskade med en afböjande rörelse af handen:

— Lugn, lugn framförallt. Han sofver.

— Ja, ja, vi äro lugna, vi skola vara lugna, herr de Souza, sade Dorchen, darrande i hela kroppen. Men låt mig stanna här, jag ber er, låt mig stanna här, att hela min själ upplöser sig i en bön till Gud för honom, för hans unga lif.

Luiz Antonio sökte hålla henne tillbaka, men hon sköt honom åt sidan och närmade sig den sårades bädd. Länge betraktade hon med hopknäppta händer det bleka ansigtet, hvars vänliga och nästan leende uttryck likväl tycktes lugna henne. Hennes tårar upphörde att rinna och en nästan lugn tillförsikt lyste ur henes ögon, när hon sakte hviskade:

— O, han skall lefva, icke sant, herr de Souza, han skall lefva? Det är ju otänkbart, att han skulle dö så ung, så god. Ack, hur gerna ville jag icke ge mitt lif för hans!

— Doktorn försäkrar, att ingen fara är för handen, sade Luiz Antonio leende, medan han hjärtligt tryckte hennes hand. Men jag ber er, lemna honom nu, ty han behöfver stillhet och lugn.

Dorchens ansigte tycktes förklaras vid Luiz Antonios lugnande ord, men hon vek likväl icke från den sårades läger, utan lutade sig i stället ned öfver honom och tryckte en sakta kyss på hans bleka läppar, hvarefter hon rodnande och förvirrad blickade upp till Luiz Antonio, medan hon ryggade ett steg tillbaka som om hon själf häpnat öfver detta utbrott af öfversvallande känsla.

I detsamma slog Sarkow upp sina ögon och hans feberglänsande blick fästades på den unga flickans älskliga ansigte.

— Ack, hviskade han sakta, ni är då icke längre ond på mig. Gif mig er hand, det gör mig så godt.

Med en matt rörelse lyfte han upp sin venstra hand, medan ett belåtet leende lekte kring hans mun. Sedan slöt han långsamt ögonen och inslumrade på nytt.

Dorchen hade fataat hans hand. En lätt sprittning i den sofvandens ansikte tycktes antyda, att denna beröring gjjorde honom godt.

— Ser ni, herr de Souza, utbrast den unga flickan helt strålande, ser ni, att det bereder honom glädje. Han känner att min närvaro verkar välgörande. O, jag ber er, låt mig stanna kvar. Eva stannar också här. Det är ju helt naturligt, att vi vilja vårda vår hyresgäst och vän, icke sant?

Luiz Antonio hade gjort i ordning ett nytt isomslag, men Dorchen tog det ifrigt ur händerna på honom och lade det på den sårades panna. Sedan sköt hon sakta fram et par länstolar till bädden. Luiz Antonio vågade icke längre motsätta sig hennes, och när doktorn återkom, fann han således sin patient under så god vård, att han, strykande sitt skägg, förklarade sig själf ha god lust att också en gång låta skjuta sig i armen, om han blott voro förvissad om att få sådana älskvärda vårdarinnor.

FJORTONDE KAPITLET.

Doktor Gallus Meiers diagnos hade visat sig alldeles riktig, Sarkows sjukdom tog sitt regelmässiga fölopp och intet oroande symptom inställde sig. Den starka sårfebern varade icke dess mindre i flera dagar, hvarunder Sarkow merändels låg i en ständig halfslummer. Dorchen biträdde ifrigt Luiz Antonio i den sårades vård. Hans kårkamrater fingo under den första tiden endast göra helt flygtiga besök i slukrummet och därvid endast kasta en blick på deras sårade vän för att icke förorsaka honom någon starkare sinnesrörelse, som kunnat framkalla en ökad feber. Dorchen och Luiz Antonio blefvo således för det mesta ensamma hos den sårade och när Luiz Antonio, hvilken icke ville låta någon af kamraterna tura om med nattvakten hos Sarkow, lade sig några timmar på dagen för att unna sin kropp behöflig hvila, så tillkallade Dorchen sin väninna Eva Meier och de båda flickorna sutto då vid den sårades bädd inbegripna i ett lifligt, hviskande samtal, medan de noga gåfvo akt på hvarje hans rörelse, hvarje hans andetag.

— Hvad han ser bra ut! hviskade Eva, när de efter vanligheten sutto ensamma en eftermiddag vid Sarkows bädd. Det är förfärligt, om man betänker att den där kulan, som sårade hans arm, i stället kunnat träffa hans hjärta eller panna. När han ligger där så blek och med feberrodnad på kinderna, ser han ännu bätre ut än när han är frisk och sund. Man vore nästan färdig att ge honom en kyss....

— Du? afbröt henne Dorchen med en häpen blick på sin väninna, hvilken skrattande fortfor:

— Nå än sedan? Om jag gjorde det, så skedde det blott af medlidande med den stackars sjuke, så att du alldeles icke behöfde bli svartsjuk.

— Svartsjuk? Hvilken dårskap! utbrast Dorchen, medan hon rodnande lutade sig ned öfver isskålen för att göra i ordning ett nytt omslag. Hur skulle jag kunna bli svartsjuk? Och för resten hur kan du prata sådana dårskaper under dessa sorgliga omständigheter, då man ännu icke vet om allt kommer att slutas lyckligt. Det förekomer mig ännu alltjemt som om döden sväfvade kring honom och som om jag ovilkorligen måste stanna vid hans sida för att afvänta allt ondt.

Hon hade under tiden fyllt linneduken med små isbitar och lade nu ett nytt kylande omslag kring Sarkows heta panna. Han tycktes därvid erfara en känsla af välbehag, ett vänligt leende flög öfver hans ansigte, han öppnade ögonen till hälften och hans förvirrade blick träffade den öfver honom nedlutade unga flickan.

— Ack, det är du Agnes, mumlade han och drog ett djupt andetag. Så god du är! Hvad är det svalkade skönt!

Dorchen spratt till och stirrade på honom med häpna blickar. Den sjuke sträckte på sig med en känsla af välbefinnande, hans ögon slöto sig åter och hans venstra hand for liksom sökande af och an på täcket.

— Han vill räcka dig handen, sade Eva. Så gif honom den då. En kär hand har ett förunderligt lugnande inflytande på en sjuk.

Hon fattade Dorchens hand för att lägga den i den sårades, men Dorchen slet den häftigt lös och sjönk ned i sin stol, idet hon med en stel blick framför sig smärtsamt suckade:

— Agnes! Agnes!

— Han tänker naturligtvis på någon roman som han läst, sade Eva. Under febern förvexlar man ju lätt namn.

Dorchen skakade sorgset på hufvudet, hennes ögon fyldes af tårar och ännu en gång suckade hon namnet Agnes, hvilket den sårade uttalat med ett så innerligt tonfall i rösten.

Sarkows hand tycktes alltjemt söka något till dess han slutligen förde den upp till sina läppar.

— Ser du då inte att han är törstig, hans läppar bränna ju, utropade Eva och tog hastigt medikamentglaset med den kylande drycken, af hvilken hon gaf den sjuke in.

Nu slog Sarkow upp ögonen och hans blick vardt allt klarare och klarare.

— Ah, mamsell Dorchen! hviskade han med matt röst, i hvilken likväl låg en viss återklang af hans forna munterhet. Och, mamsell Eva med. Ni är således icke ond på mig längre. Tack, tusen tack för er godhet.

Med mera styrka än förut tryckte han Dorchens hand och förde den sedan till sina feberheta läppar. Hans glödande andedrägt tycktes genom hennes darrande hand strömma till hennes hjärta och blossa upp till klara flammor på hennes kinder. Men snart slöto sig åter hans ögon och hans djupa andetag utvisade att han på nytt fallit i slummer.

— Nåå, hviskade Eva till sin väninna, hvilken ännu höll Sarkows hand i sin, är du nu belåten? Den där Agnes, om hvilken hans feberheta läppar nyss talade, var ju blott en villa af hans sjuka fantasi. Till hans hjärta står namnet Dorchen inskrifvit med stora bokstäfver. Han kysste icke ens min hand, tillade hon skämtsamt, och likväl var det jag som räckte honom den svalkande drycken, medan du hade varit i stånd att låta honom försmäkta.

Dorchen log med en helt lycksalig min, och när hon drog tillbaka sin hand, berörde hon liksom hänförd af sina känslor, de smala, hvita fingrarne med sina läppar, en snart sänkte sig åter ett moln öfver hennes panna och när Luiz Antonio kom tillbaka för att åter intaga sin plats, satt hon tidtals försjunken i ett djupt, grubblande eftersinnande, så att Luiz Antonio mer än en gång måste påminna henne om ombytandet af omslagen.

Febern försvann och tillfrisknandet gick raskt. I samma mån som krafterna återkommo blef också den oaflåtliga och omsorgsfulla tillsynen öfverflödig och hans vänner fingo nu efter hand tilträde till sjukrummet. Detta glädde mycket konvalescenten, hvilken ifrigt längtade att få höra hvad som under hans sjukdom tilldragit sig ute i staden. Han fick då bland annat veta att fuchsen von Wilberg haft en dust med en rhenare, af hvilken han fått sig en ters, för hvilken han likväl endast tvenne dagar behöft hålla sig inne på sitt rum och till hvars hoplappande doktor Meier endast behöft förbruka fem nålar. Till gengäld hade däremot fuchsen Steinwald gifvit en annan rhenare en duktig kvart på tio nålar, hvarigenom saxoborussernas fäktbok fått ett ganska hederligt öfverskott. Fritz Helmholt hade varit i Mannheim och därifrån medfört deltagande helsningar från alla damer och herrar af [illegible]arande societet. Pistolduellen hade nemli[illegible] snart blifvit allmänt känd, eftersom [illegible]e behöfde frukta några allvarligare vidrakningar från myndigheternas sida vid den lyckliga vändning som saken tagit. Resultatet af hela affären vardt i främsta rummet ett allmänt deltagande och intresse för herr von Sarkow, synnerligen från damernas sida. Till och med storhertiginnan Stefanie hade på det mest älskvärda sätt i världen täckts göra sig underrättad om hans befinnande och uttalat sina bästa välönskningar till hans snara tillfrisknande.

Midt upp i allt detta rörliga lif som omgaf konvalescentens sjukläger kände sig Dorchen allt mera öfverflödig. Hennes plats var icke längre där, nu sedan faran väl var öfverstånden, och hur mycket hon än gladde sig åt vännens tillfrisknande, tänkte hon likväl ofta med en slags vemodig saknad tillbaka på de sista tysta dagarne, då hon vakat öfver den unga mannen och kunnat drömma, att han tillhörde henne allena och att hon ensam hade rätt att sörja för hans välbefinnande. Nu infann hon sig endast om morgnarne i hans sjukrum, då iga främmande komma på besök. När Luiz Antonio då befann sig där eller när Eva Meier åtföljde henne kunde hon väl stanna kvar en längre stund och prata gladt och muntert som förut, men var Sarkow allena, så flydde hon snart därifrån efter en kort helsning och en flgtig handtryckning, medan hennes blick tydligt nog sade den unge mannen, att hon nu hellre än någonsin velat stanna hos honom, om det blott varit passande.

Längenberg syntes knapt mera till. Dyster och med sänkta blickar skyndade han hastigt utför trapporna. Dorchen tycktes han icke ens se, när hon stundom mötte honom och skygg såg åt sidan. Äfven sin värd, den gamle Treuberg, undvek han sorgfälligt, liksom han velat undkomma hvarje samspråk med den gamle mannen. Däremot mottog han oftare än någonsin besök af okände främlingar, med hvilka han då länge höll sig instängd på sin kammare.

Fröken Schönfeld hade förstått att bibehålla sig i publikens gunst, hvilken hon förvärfvat sig vid sin debut, men till någon afgörande seger öfver sin medtäflerska hade hon ännu icke lyckats komma. Hon hade hört talas om Sarkows duell och skickat honom en biljett, i hvilken hon betygat honom sitt deltagande och önskat honom lycka till ett snart tillfrisknande, men denna biljett hade varit hållen i så kallt höfliga ordalag, att man tydligt kunde läsa mellan raderna, att den vackra skådespelerskan uppgifvit hoppet att göra någon säker eröfring i de unga mannen.

När Luiz Antonio, hvilken hade mottagit biljetten under sin väns första sårfeberdagar, längre fram gifvit honom den att läsa, ref Sarkow skrattande sönder den och tycktes föga bekymrad öfver att hans lilla roman med den vackra reskamraten tycktes bestämd att aldrig komma längre än till inledningen.

Redan var den dag bestämd, då han skulle få lemna sin sjukbädd. Dagen före denna aflade just Dorchen och Eva Meier sitt vanliga morgonbesök i herr von Sarkows rum, då Luiz Antonio kom instörtande med högst upprörd min och utropade:

— De komma, de äro redan därute och vilja nödvändigt se hur det står till med dig. O, för ett sådant besök skulle jag också gerna låta skjuta mig en kula genom armen.

De båda flickorna sprungo förskräckta upp och skyndade ut genom salongen, i hvilken man redan hörde steg och rörelser, och Sarkow satte sig förvånad upp i sin bädd. Men innan Luiz Antonio hann besvara den fråga som sväfvade på hans läppar, syntes i dörröppning fru von Warenstein, åtföljd af fröken von Herbingen, och bakom dem grefve Schwertheim.

— Jag måste nödvändigt ledsaga damerna hit, sade grefven. De ville ovilkorligen själfva göra sig underrättade om vår väns befinnande. Som jag ser, tillade han, vändande sig till von Sarkow och skakande hand med honom, tyckes allt arta sig så bra som möjligt och damerna lära väl nu känna sig lugnade.

Fru von Wartenstein stälde likaledes några vänliga och deltagande ord til herr von Sarkow, men ögonblicket därefter sökte hennes halfbeslöjade blick Luiz Antonio. Fröken von Herbingen närmade sig nu i sin ordning och räckte konvalescenten sin hand, från hvilken hon dragit af den gråa handsken. Hennes min hade det vanliga högmodigt sarkastiska uttrycket ända tills hennes blick föll på Sarkows bleka ansigte, i hvars ögon ett lätt återskimmer af den öfverståndna febern framkallats af ögonblickets förvirring och rörelse. Då fingo hennes blickar ett egendomligt vekt skimmer, hennes fingrar smögo sig innerligt kring Sarkows hand och för ett ögonblick tycktes hon genombäfvas af en känsla, hvilken hon endast med möda tycktes kunna beherska. Men i nästa minut drog hon hastigt tillbaka sin hand och yttrade i lätt och skämtsam ton, ehuru med en viss ansträkning af förebråelse i rösten:

— Efter hvad det tycktes har herr von Sarkow under sin sjukdom befunnit sig i så förträffligt och älskvärdt sällskap, att vårt besök antingen var alldeles öfverflödigt, ja att vi kanske endast råkade att afbryta ett vida angenämare umgänge.

(Forts.)

Skizzer och Berättelser

af SIGURD.

INNEHÅLL: Skrukeby väljer komminister—Hvad tändstickorna fingo se—Ett litet landtbruksmöte—Gamlafrun och ungafrun—Den envetna gräbban te körkevärdens—Styfmor—Ett dödsfall—Willes aftonbön—Ena kärlekspasehasa i kunsens familja—Sista resursen — Hur redaktionssekreteraren blef af med sin fästmö—Lilla Greta—En skiljemessoprocess.

128 Sidor. 25c.

Solglimtar och Molntappar

En vald samling berättelser, skizzer, poemer m. m.

INNEHÅLL: Mitt kapital—Aldrig—I rosenrödt—Magister andersons flyttningar—Jag vill bli rik—Konstnärens Ideal—Till henne—Psykologiska studier—Till "Niagaras" skuggor—Två hjältar—Hjälte eller narr?—"Bataille de Fleurs"—Förbrytaren—Den tändande gnistan.

125 Sidor. 25c.

I den gyllene Tiden

En samling utmärkta berättelser af olika författare.

INNEHÅLL: Huru Thor hjälpte sin husbonde att få den rätta hustrun, af Harald Schlödte—Bröderna, af Hedvig Winther—En Individ, af Gösta Geijer—Guvernanten, af Nanny Bell—Ett stycke Dadortsflirt, af Ulla Linder — Fru Bertilas vaggvång, af Malin Ödmann—Minns du? af Ella Ameen—En medpassagerare, af Gustaf af Geijerstam.

128 Sidor. 25c.

Från Berg och Dalar.

Berättelser och utkast af olika författare.

INNEHÅLL: Kung Karls misstag, af Efraim Wästberg—Amors handtlangare, af Ingeborg Vollquartz—Gamla porträtt, af Sten—Då Maria-Lovisa sökte plats, af Th. Randal—Klk nog som möjd är, skiss af Maja-Brite—Modernt Folk, af T. O.—Grefvinnan till Altenburg, af Elin Ameen—I lust och nöd, af Birger Gudeman—Hildur (Påskskiss).

128 Sidor. 25c.

"Syster Beatrice"

af TH. RANDAL

Jämte andra berättelser.

INNEHÅLL: "Syster Beatrice"—En historia om det som aldrig händt—Magistern—En fiende—Den ostindiska själen—Sex—Strykaren—Hälsning till Siljan (poem)—Solförmörkelsen—Nocturne (poem).

128 Sidor. 25c.

Patron Jönssons Memoirer

af SIGURD.

INNEHÅLL. Jag presenterar mig—Huru jag började förtjäna mitt bröd, blef föräldralös och såldes på auktion—Huru ledes jag blef "handelsresande" vid fjorton års ålder—Handlare Lars och jag—Huru jag blef min egen och huru jag upphörde att vara det—Framåt och uppåt—I prövningens dag—Barnen—Den stora dagen.

133 Sidor. 25c.

Målarens Ideal

Berättelse af PEHR THOMASSON.

64 Sidor. 25c.

Herr Petterssons Husprediknigar

samt andra berättelser—allt af SIGURD.

INNEHÅLL: Frukostäggen äro något hårda—Hvad Pettersson kunnat bli för en karl, om han inte träffat Klara—Herr Pettersson lagar kaffekvarnen—Klara har gått in i en sytförening—Lille Kalle har kommit bort—Fru Klara skulle gerna vilja se "Villards Dragoner"—Herrskapet har varit i Stockholm och rost sig—Herr Pettersson har fallit igenom vid stadsfullmäktigevalet—Klara fäller ett sårande yttrande—Soppan var bra nog salt—Klaras ur står inte att finna.

Andra berättelser: Hur hon bröt sin tro—Höststorm och julglädje—Ombudet för Hessel, Dussel & Co.—Stackars Mefkers lägbördiga änka—Cirkus Grisakowsky i Byköping.

128 Sidor. 25c.

C. RASMUSSEN PUBLISHING COMPANY,
720—724 South Fourth Street, - - Minneapolis, Minn.

Svensk Bokhandel.

Svenska bilder, romantiska berättelser ur Sveriges historia af Orvar Dag. Ber. omfatta tilldragelser ända från Kristian Tyranns dagar intill vår tid 479 sid. Inbunden i fint klotband. $2.40

Två fruar. Af Henry Savage. Den berömdaste, mest spännande af denne berömde förf:s böcker. 232 sid. 60c

Svensken i Soluppgångens land. Japan 1775—1776 af Milo Hallman 10c

Vid världens ända. Roman af Nataly von Eschstruth. 166 sidor. 1905. . . . . 60c

Biblisk konkordans. Nya testamentet. Förkortad uppl. af F. Schulthess, utgifven af John Swartz. 268 sidor. 1900. Originalklotband. 60c

Reseminnen från det Heliga Landet, Egypten och Turkiet af A. Nordlander. Med 23 planscher. 480 sidor. 1899. Inbundet i elegant originalklotband. $1.00

Bibliska berättelser för barn af en teolog. Med 53 illustrationer. 176 sidor. 1889. Klotb. 70c

Invalidens minnen. Romantiska berättelser från trettio-åriga kriget af Wilhelm Granath. Ny, omarbetad praktupplaga. Med talrika illstrationer. 832 sidor. 1905. Inb. $2.00

Tordenskjolds spikklubba. En episod ur Göteborgs och dess omgifnings historia af Lodbrok. Med teckningar af D. Ljungdahl. 167 sid. 1905. . 50c

I granatelden vid Jalu. Skildringar och äfventyr från ryskjapanska kriget af A. O. Klaussmann. Med 4 planscher. 147 sidor. 1904. Kartonerad. . . . 65c

Psalmer och sånger, af Joh. Dillner. 185 sidor. 1894. Kartonerad. 20c

När krigsguden talar. Romantiserad skildring af vårt kommande krig af Iwan T. Aminoff (Radscha). Med talrika illustrationer. 582 sidor. 1904. Originalklotband. $1.75

Ryssen är öfver oss! En historisk berättelse om Norrköpings förstöring af ryssarna år 1710 af Lodbrok. Med teckningar af D. Ljungdahl. 157 sidor. 1905. . . . . 50c

Raskolnikow. Roman ur ryska samhällslifvet af Fedor Dostojevski. Två delar. Inbunden per del. 70c
Kartonerad. 35c

Hjortdödaren. Roman fr. indian- och jägarlifvet i Amerika af J. F. Cooper. Med många, delvis kolorer. illustrationer. 240 sidor. Klotband. 70c

August Blanches Berättelser. Illustrerade af framstående svenska konstnärer såsom Carl Larsson, Bruno Liljefors m. fl.
—Hyrkuskens berättelser. . . . 65c
—En skådespelares äfventyr. 65c
—En prestmans anteckningar. 65c
—Taflor och berättelser. 65c
—Berättelser ur Stockholmslifvet. Tre delar a. 65c

Sångernas bok. Af Heinrich Heine. Öfversättning af Alfred Victorin. Med 2:ne porträtt af författaren. Inb. 70c

Ned med vapnen. Af Bertha von Suttner. Ny fullständig upplaga. Inbunden i vackert klotband. 70c

Kvinnan på 30 år. Roman af Honore de Balzac. Med ett porträtt. Inb. 70c

Bebodda världar. Af Camille Flamarion. Med ett porträtt och 16 sidor illustrationer. (Öfversättning af Tom Wilson från originalets 38:e upplaga. Inbunden. 70c

Huckleberry Finns äfventyr. Af Mark Twain. Ofversättning af Tom Wilson. Med författarens porträtt. Inb. 70c

Abrahams offer. Roman från Boerkriget af Gustaf Janson. Med författarens porträtt. Inbunden. 70c

En folkfiende. Af Henrik Ibsen. Med 2:ne porträtt af författaren. Inb. 70c

Urania. Af Camille Flammarion. Öfversättning af Hilda Sachs. Med författarens porträtt. Inb. 70c

Sherlock Holmes äfventyr. Af Conan Doyle. Öfversättning af Tom Wilson. Två delar. Inbunden per del. 70c

Kleopatra af Jean Bertheroy. En historisk roman från det gamla Egypten under drottning Kleopatra. 236 sidor. 60c

En Nihilist. Roman af Serge Stepniak. En verklighetsskildring från Ryssland af första rang. Inbunden i vackert klotband. 70c

C. Rasmussen Pub. Co.,
720-722-724 So. 4. St., - Minneapolis, Minn